

holde sig paa den Bane, Ministeriet her er kommet ind paa; de kunne ikke holde deres egne Forskrifter, men maa stadig have nye, udbidende. Da tog man som nævnt ikke blot det, man oprindeligt havde foreslaaet, men ogsaa alle de Endringsforslag, man havde stillet indtil da, ja endog de Endringsforslag, som man havde tænkt sig at stille og maaske ogsaa havde sendt op til Rigsdagens Bureau, men ikke faaet trykt eller bragt til Rigsdagens Rundsab. Men ikke nok med det, man tog ogsaa op paa denne provisoriske Lov af 10de Februar 1886 Beløb, som havde staaet paa det Tillægsbevillingslovsforslag, man havde forelagt et Par Dage, for man sendte Rigsdagen hjem, og som denne derfor ikke havde kunnet behandle. Det var inden et Aar var gaaet, at man var saa vidt med sin Recept, at man havde faaet den saaledes udbudet. Og saa har man i Mellemtiden, da Traaden efter deres egne Forestillinger slap op — jeg mener nu forøvrigt ikke, at den Traad kan slippe op; denne absolutistiske Traad holder, saa længe Magten holder. — faaet Brug for en kongelig Resolution i en halv Snes Dage i Slutningen af Sektionen. Det var allerede det første Aar. Det gik lidt mildere næste Aar, fordi Folkethinget da havde lagt den af Ministeriet fremsatte provisoriske Finantslov hen i et Udvalg, for at den ikke skulde gjøre Fortræd, Regjeringen har jo mindre Bankefærdighed, især naar det har Remediet: forventet Tillægsbevilling at gaa til. Det tredje Aars Finantsfremgangsmaade var lig det andet, og det fjerde Aars foreligger særlig belyst i dette Aftskifte her, den saakaldte Tillægsbevilling. Der var paa Finantslovsforslaget Indtækt til Fæstninger, har man sagt. Jeg kan dog ikke erkjende, at det Finantslovsforslag, som blev forelagt i Oktober 1887, var ganske frit, for Fæstningslugt. Der var ikke noget Særligt til Opførelse af Forter, men det gjorde ikke noget, for da man kom til den 1ste April og skulde have det 5te eller 6te Provisorium, løb det vel ganske efter Reglen: Ikke ud over Forslaget, men saa hed det tillige: „forventet Tillægsbevilling“, „kongelig Resolution“ o. s. v. Derved udførte man Resten, og saaledes staa vi ved dette Budget paa 13 til 14 Millioner Kroner, hvoraf særlig 8 Millioner ere til Befæstningsfæger. Det er Fremgangsmaaden, Provisoriet indeholder alt Muligt efter alle mulige Recepter, og naar disse dog ikke staa til, saa kongelige Resolutioner; det er nemlig Noget, hvorfra Ingenting staar. Det undrer mig ganske overordentligt, at noget Menneſke kan staa op og forsvare dette Hofuspokus, forsvare at føre en abso-

lutistisk Finantspolitik under saa forskellige Former. Det var dog langt klarere i Absolutismens Dage. Da vi i dens Dage endelig fik Budgetter, saa forelaa de med oplysende Bemærkninger; det var en ligefrem Fornøjelse at læse Budgetterne med Forklaringer og Oplysninger om de forskellige Statsinstitutioner, f. Ex. i Tyrerne i Christian VIII's Dage. Budgetterne forelaa offentlig, naar Nogen særlig vilde have Indsæende med dem; de kom vel Ingen ved, og man havde ikke at blande sig deri, men man havde dem dog. Forsøg nu mine Herrer at undersøge Budgetterne for disse fire Finantsaar, her er Tale om. De ville saa finde disse kongelige Resolutioner, hvorefter det f. Ex. i 1885 er blevet resolveret, at Krigsministeren kan tage 100,000 Kroner for at faae undersøgt sine Fæstningsfæger og alt mulig Andet, og De ville i det Hele finde, at det er et rent Virvar, for hvilke Forskrifter skjules og holdes tilbage. Hvor staar saaledes i Lovtidenden den kongelige Resolution af 20de April dette Aar. Man har gaaet og spurgt hele Aaret, hvor Historien er henne, men der er Ingen, der har svaret. Det, man ikke holder af skal komme offentlig frem, det skjuler man. Dengang man udgav Loven om Ministerial- og Lovtidenden, mente man, at alle betydningsfulde Sager maatte frem deri, men Ministeriet redigerer jo ganske vilkaarligt den Slags Ting. Selv om vi ogsaa havde disse Resolutioner, havde vi forøvrigt ingen Forklaring alligevel af hele Historien. Altsaa der er aldeles ingen Sammenligning rent formelt taget paa den Historie, man leverer nu, og den, vi havde i Absolutismens Tid, navnlig i dens sidste Aaringer med Hensyn til Fremgangsmaaden. Absolutismens Fremfærd var langt klarere end den nuværende provisorisk-absolutistiske. Jeg vil derfor spørge: Hvorfor gjør man alle den Slags Hofuspokus? Hvorfor alle disse Fortolkninger? Hvorfor giver man sig Skin af, at det Hele er grundlovmæssigt og forsvares det som saadant? Ja, man tror maaske, at da vi have faaet det saaledes, at vi kun have et eneste Universitet, skal man ikke længere behøve at rejse til Kiel, for at faae doceret den Videnskab, som Fanden jagde, at han studerede i Kiel. Hvorledes kunne ellers vore Professorer, ikke blot de retslærde, men vore statsvidenskabelige docere et Forsvar for den Politikk? Jeg synes, det var langt klarere at sige: Nu er Grundloven væk, men af Belvilje for Rigsdagsmændene, hvis de sætte Pris paa deres Diæter, Theaterbilletter, Sernabebilletter o. s. v., ville vi kalde dem ind engang imellem og tale lidt med dem, men det betyder for